

22.	P	Pavlin, škof	Otoče	17.30	†† Mesarjeve
23.	T	Jožef Cafasso, duhovnik	Kamna Gorica	17.30	†† Frtunčeve
24.	S	ROJSTVO JANEZA KRSTNIKA	Kamna Gorica	17.30 20.00	po namenu proslava ob dnevu državnosti (na RTV Slovenija)
25.	Č	DAN DRŽAVNOSTI	Dobrava	17.30	maša za domovino
26.	P	Jožefmaria Escriva, duh.	Kamna Gorica	17.30	v zahvalo
27.	S	Ema Krška, kneginja	Dobrava	17.00	†† Pavlo in Stanka Jezeršek
28.	N	13. NEDELJA MED LETOM	Kamna Gorica	8.00	po namenu
29.	P	<i>VABLJENI!</i> PETER in PAVEL, apostola	Ljubljana - stolnica Otoče	9.00 17.30	POSVEČENJE NOVOMAŠNIKOV † Štefana Bartoliča, obl.
30.	T	Prvi rimski mučenci	Kamna Gorica	17.30	po namenu
1.	S	Estera, SP žena	Kamna Gorica		ZAČETEK ORATORIJA maše v fari ne bo
2.	Č	Frančišek Regis, red.	Dobrava		maše v fari ne bo
3.	P	Tomaž, apostol prvi petek	Kamna Gorica	12.00 17.30	popoldne obhajam bolnike po namenu
4.	S	Urh, škof <i>VABLJENI!</i>	Kamna Gorica Dobrava	15.30 17.00	maša ob sklepu oratorija za farane
5.	N	NEDELJA SLOVENCEV PO SVETU	Kamna Gorica	8.00	†† Tomanove

PRIPOROČAM SE ZA MAŠNE NAMENE.

Letos bodo v mašnike posvečeni: Luka Anžič iz župnije Ihan, Gregor Anton Capuder iz župnije Moravče, Timotej Fijavž Vivod iz župnije Slovenske Konjice, jezuit Janez Gorenc iz župnije Lj. - Dravlje in kapucin Dominik Papež iz župnije Ambrus. VSE PRIPOROČAM V MOLITEV.

Izdala župnija Kamna Gorica. Odgovarja: Marko Avsenik, žup. upravitelj.

El. naslov: marko.avszenik@rkc.si Telefon: 041 614 964

ŽUPNIJSKI LIST

ŽUPNIJE KAMNA GORICA

Letnik 3. Št. 13. (od 21. 6. do 5. 7. 2026)

ZAKAJ KRIZA DUHOVNIH POKLICEV?

Pogovor z mag. Gregorjem Celestino, spiritualom ljubljanskega bogoslovja, ob prazniku svetih apostolov Petra in Pavla, ko obhajamo duhovniška posvečenja novomašnikov

Pred desetletji so na praznik apostolov Petra in Pavla škofje po slovenskih cerkvah v duhovnike posvetili blizu petdeset škofijskih duhovnikov. Letošnja bera je pičla, saj jih bo le pet. Kaj ta velika razlika pomeni za Cerkev na Slovenskem?

Ta drastični upad je pokazatelj globoke strukturne in duhovne transformacije. Nakazuje konec obdobja t. i. »ljudske vernosti«, v kateri je bil duhovniški poklic naraven podaljšek družbene strukture. Živimo v dobi, ko krščanstvo postaja stvar osebne, zavestne in pogosto protikulturne odločitve.

Poleg upada števila vernikov bode v oči tudi manjše število duhovnikov. Jasno je, da vsaka vas žal ne bo več mogla imeti svoje župnije in svojega župnika. Pred Cerkvijo je zahtevna teritorialna reorganizacija. Duhovnik ne bo več »pastir« ene vasi«, temveč vodja pastoralne ekipe, ki bo oskrbovala širše območje. Takšna sprememba pa hkrati odpira prostor laikom in jih vabi k večji dejavni soudeleženi in soodgovornosti za življenje Cerkve.

Čemu pripisujete takšen upad: splošnim civilizacijskim spremembam, neprilicnemu tradicionalnemu verskemu življenju, spremenjenemu družbenemu položaju duhovnika ali morda demografski krizi?

Na ta upad močno vpliva splošno kulturno ozračje, ki ga zaznamujeta tiranija udobja in želja po takojšnjem zadovoljstvu. Individualizem je izpodrinil občutek za služenje skupnosti. To ozračje je v nasprotju z držo duhovniškega poklica, ki ni projekt samouresničitve, ampak zahteva razpoložljivost in človeka vabi, da svoje življenje podari d(D)rugemu. Živimo v kulturi nenehne izbire, ki jo napihuje iluzija o lastnem protagonizmu, a takšno ozračje nas zapira pred sprejemanjem življenja, ki nas presega. Beseda »za vedno«, ki je nekoč nosila težo zvestobe, danes pogosto vzbuja strah, Mladi ljubosumno negujejo kulturo odprtih možnosti in izbor brez zaveze, kar je v neposrednem nasprotju z odločitvijo za duhovništvo, ki zahteva dokončno izročitev.

Spremenil se je tudi družbeni položaj duhovnika. Nekoč je imel široko kulturno in družbene avtoriteto. Danes je pogosto potisnjen na rob družbe, včasih celo pod sumničav pogled javnosti. Zato mlad človek za vstop v bogoslovje danes potrebuje precej več notranje trdnosti kot nekoč. Njegov motiv ne more biti več ugled in družbeni status, ampak izključno ljubezen do Gospoda.

Nekateri menijo, da bi morala Cerkev v odgovor na to bolj trdno postaviti svoj sistem pravil, a se s to tezo ne strinjam. Če krščanstvo postane predvsem moralizem ali nostalgija po preteklosti, ne more roditi duhovnih poklicev. Ti rastejo tam, kjer človek začuti ogenj evangelija, ne zgolj dolžnosti. Poklicev ne prebudi propaganda, ampak nalezljivo veselje pričevalcev. Danes pa mladi prevečkrat vidijo utrujene duhovnike – osamljene, preobremenjene in demotivirane zaradi upada števila vernikov.

Nedavno sem od nekega duhovnika slišal komentar, da imamo duhovniških poklicev pač toliko, kolikor jih v rednici potrebujemo. Kako gledate na to?

Menim, da manjše število duhovnikov ne pomeni tudi manj vere. Sam se ne bi preveč bal števil. V zgodovini Cerkve je vesplošen porast števila vernikov in duhovnikov pogosto pomenil prav upad evangeljske avtentičnosti. Sledila so obdobja puščave, ki so vero prečistila. Evangelij nam nikoli ni obljubljal množic. Včasih Bog deluje prav skozi majhnost. Pet hlebov in dve ribi je nasitilo tisoče. Tudi Gideonova vojska se je morala zmanjšati, da je postalo jasno, da rešuje Bog. Kristus ni ustanovil uspešne korporacije, temveč skupnost pričevalcev. Skrbeti nas mora šele tedaj, ko opazimo, da ni več pričevalcev, zmožnih zanetiti in posredovati vero – ljudi, ki so srečali Resnico in zanjo zastavili svoje življenje. Zato si moramo izprašati vest in si postaviti temeljna vprašanja, kako živimo svojo vero. Dovolimo Bogu, da deluje v nas? V meni osebno?

Duhovno gledano kriza nikoli ni razlog za preplah, ampak priložnost. Sooči nas s plastmi osebnega ali skupnostnega življenja, ki jih prej morda nismo niti slutili. Opozori nas na dimenzije bivanja, ki še niso evangelizirane in ki nas vabijo, da jih odpremo Kristusu ter Očetovemu usmiljenju. Ko dovolimo, da te rane objame Ljubezen takšne, kot so, postanejo prostor srečanja in izhodišče pričevanja. Kar se je zdelo grožnja, postane naše temeljno bogastvo. Križ postane razodetje Ljubezni, smrt prehod v Življenje.

Toda ali zares verjamemo, da je evangelij nekaj tako lepega in resničnega, da je vredno zanj dati življenje? Kjer se to vprašanje živi z notranjim ognjem, tam se bodo poklici – morda drugačni, morda manj številni, a globoki – vedno znova rojevali.

Ali morda Bog danes kliče na drugačne načine? Morda v nove, še neodkrite in neutečene oblike poklicanosti?

Bistvo poklicanosti ni v opravljanju določene službe, ampak v odnosu. Bog kliče človeka k sebi. Oblike tega klica so v različnih zgodovinskih obdobjih seveda lahko različne. Sveti Duh vedno znova odpira nove poti. Pri tem mora Cerkev ostati previdna, saj novost sama po sebi še ni samodejno znamenje Duha. Pristna novost vedno vodi globlje h Kristusu, k občestvu in služenju. Ohranja stari zaklad, a ga odkriva na nove načine.

Včasih opažam pobude, ki delujejo radikalno, odločno in pogumno, a so v resnici zelo pozunanjene in trde, rigidne. Zanje se navdušujejo predvsem tisti, ki so globoko v sebi negotovi. Kar prebujata Sveti Duh in kar vodi v resnično združenost s Kristusom, se giblje na povsem nasprotnem binomu: notranja trdnost (ne trdota) in zunanja mehkoča (ne mehkužnost). To prinaša fleksibilnost in ustvarjalno odzivnost na resnično življenje. Ta ustvarjalna ljubezen nato rojeva nove oblike poklicanosti, ki so živ odziv na znamenja in potrebe časa.

Kako bi odgovorili mlajši osebi na vprašanje, kaj sploh pomeni biti poklican in kako se to zazna?

Odkriti svojo poklicanost pomeni odkriti, da tvoje življenje ni naključje, ampak odgovor. Poklicanost ni vprašanje: »Kaj hočem postati?«, ampak »Komu pripadam?«

Božji klic se običajno ne zgodi spektakularno. Redko pride kot strela z jasnega neba. Pogosteje raste počasi: kot nemir, kot posebna notranja privlačnost ali kot vztrajna misel, ki se nenehno vrača. Človek začne čutiti, da aga določena pot – kljub negotovosti – globoko osrečuje. Poklicanost vedno prinaša dvojno izkušnjo: mir in boj. Mir, ker človek slutiti, kje je njegov pravi dom; in boj, ker se hkrati zaveda cene, ki jo bo moral plačati.

Zato razločevanje poklica zahteva tišino, molitev, zakramentalno življenje in pogovor z zrelim duhovnim spremljevalcem. V svetu hrupu je Boga težko slišati. Prerok Elija ni srečal Boga v viharju ali ognju, ampak v glasu rahlega šepeta. Okrog skušnjavca je običajno veliko hrupa in strahu – skušnjavec nas želi podrediti. Božji Duh pa je Ljubezen; obiskuje nas tiho in vztrajno, tiste, ki se mu prepustijo, pa napolnjuje z globoko notranjo srečo in svobodo.

Bi po vašem mnenju poglobljen sinodalni način življenja celotne Cerkve lahko pritegnil nove poklice?

Poklicev ne ustvarjajo strukture same po sebi, ampak osebno srečanje s Kristusom. Če bi sinodalnost postala le cerkveni parlament ali neskončna birokratska razprava brez duhovne globine, potem novih poklicev ne bo rodila. Sinodalna Cerkev bo rodovitna samo pod pogojem, da bo najprej molitvena Cerkev. Kot taka nas bo usmerjala na pot osebnega spreobrnjenja, nas osvobajala samih sebe in nas usposabljala za poslušnost Svetemu Duhu. Sveti Duh govori vsem, zato Cerkev sploh ne more biti nesinodalna. Ker iskreno odgovarjamo na pobude Duha, tam že živimo svojo poklicanost – in tam vse oblike poklicanosti postajajo globoko duhovne.

Gospod Gregor, v imenu bralk in bralcev Novega sveta iskrena hvala za dragocen in iskrih pogovor!

Silvester Gaberšček (vir: *Novi svet*)